

[Kristen Amby.]

Indsamlinger og Missionsarbejde har været kendt, at man uden at spørge, uden at ansøge om Tilladelse har ment, det var den naturligste Ting af Verden, at man, naar man kom ud og prædikede for Folk, samlede ind til det Formaal, man talte til Folk om. Men efter § 4 kan Begrebet „kirkelig“ indsnævres saa stærkt, at det ikke dækker dette.

Alene af det, jeg har sagt, vil man forstaa, at vi fra konservativ Side, selv om vi vil gaa med i Udvalgsarbejdet, bl. a. ogsaa fordi vi mener, at Kontrolbestemmelser er nødvendige efter den Dom, der refereres til i Lovforslagets Bemærkninger, i og for sig vil stille os køligt over for selve Lovforslagets Tendens til at give Statsmagten Myndighed til at afgøre for Borgerne, hvad der maatte have almen Interesse. Her er jo slet ikke Spørgsmaal om, hvorvidt man synes om „Dage“ eller om Indsamlinger. Jeg synes hverken om „Dage“ eller Indsamlinger — det skal saamænd ingen Hemmelighed være —, jeg synes i og for sig heller ikke om visse Former for velgørende Indsamlinger, men jeg vil da aldrig være med til at forbyde det ved Lov eller vanskeliggøre det. Det er Forskellen bl. a. paa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, Hr. Leonhard Hansen, og mig, at han kunde tænke sig at forbyde Juleindsamlinger i Pressen — det kunde jeg aldrig gøre, og jeg tror heller ikke, Justitsministeren vilde forbyde det. Jeg tror for øvrigt, det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen efter sine Bemærkninger her i Tinget kunde gaa saa vidt, at han kunde tænke sig ogsaa at forbyde den rent private Godgørenhed. Det er Forskellen mellem hans Syn og vort Syn, at selv om der er Ting, vi ikke synes om eller ikke billiger, selv om Borgerne finder Former for Liv, som vi er Modstandere af, vil vi ikke forbyde det, altsaa heller ikke vanskeliggøre, at Borgerne samler Penge ind til de Formaal, som nu for dem er de afgørende. Det er den aandelige Liberalitet, der præger vort Grundsyn i det Spørgsmaal, som kan bevirke, at det vil blive vanskeligt for os at yde Ministeren Støtte til dette Lovforslags Gennemførelse.

A. M. Hansen: Fra alle Sider er det indrømmet, ogsaa af de ærede Ordførere her i Dag, at der savnes en Lovgivning, som kan forhindre Misbrug med Hensyn til Iværksættelse af offentlige Indsamlinger, og som kan tilvejebringe en betryggende Kontrol med Anvendelsen af de indsamlede Beløb. Her er jo ikke Tale om at lægge

Hindringer i Vejen for privat Godgørenhed, og jeg kan derfor ikke indse, at de her foreslaaede Bestemmelser er for vidtgaende, hverken med Hensyn til, i hvilke Tilfælde Tilladelse bør kræves, og i hvilke Tilfælde Indsamlinger og Anvendelsen af de indsamlede Beløb bør kontrolleres. Da der nu ifølge Udtalelser vil blive nedsat et Udvalg, skal jeg tilsige vor velvillige Medvirken i dette Udvalg til at naa en Overenskomst.

Munch-Petersen: Det er fuldkommen rigtigt, at det kan være nødvendigt at føre Kontrol med forskellige Indsamlinger, som i Virkeligheden er Dække for forskellig Slags Plat og forskellig Slags Svindel. Jeg kan ligeledes fuldt ud tilslutte mig den Kritik, som det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen fremsatte af Indsamlinger til privat Godgørenhed og Juleindsamlinger, som foregaar gennem hele Pressen, ikke mindst i den konservative Presse og, man kunde tilføje, heller ikke mindst i den socialdemokratiske Presse.

Denne Kritik er jeg fuldt ud indforstaaet med: at det er meningsløst, at mange Mennesker skal være henvist til denne Godgørenhed ved Juletid, hvor Hjerterne pludselig lukkes op og man pludselig opdager, at der er Nød og Elendighed, medens man ellers gennem sin Lovgivning ikke tager Hensyn dertil. Det er et vanvittigt Forhold, som kun kan betegne det bestaaende Samfund, at Indtægter til forskellige Formaal, som man anser for nødvendige, skal være afhængige af, hvorvidt det er godt Vejr eller Regnvejr paa en eller anden „Dag“, eftersom der jo kommer flere Penge, hvis det er godt Vejr, end hvis det er Regnvejr. At visse nødvendige Foranstaltninger skal være afhængige af den Slags Ting, er noget, som betegner det Samfund, der maa indrette sig paa den Maade.

Det er ogsaa rigtigt nok, at man maa sørge for, at de indsamlede Penge virkelig gaar til det, som de er samlet ind til, til det Formaal, som Giverne har haft; men det maa være Giverne, der bestemmer, hvorvidt Indsamlingerne er anvendt til det Formaal, som de har givet til, i Overensstemmelse med de Opfordringer, der er fremsat. Man har jo set Eksempler paa, at udenforstaaende har paastaet, at Pengene i Virkeligheden var indsamlet til dem. Jeg kan f. Eks. nævne Indsamlingen til de kæmpende Skotøjsarbejdere, hvor Skotøjsarbejderforbundet pludselig mente, at disse Penge var indsamlet til dem, til Trods for, at det ganske klart var slaaet fast under Indsamlingen, at de netop var indsamlet